

Ана БЕШЛИЋ, добила награду за изложбу занимљивих портрета одржану у Културном центру Београда

КАРАКТЕР У КАМЕНУ

ЗА серију скулптура на којима се кроз назнаку карактера личности препознаје чији је портрет Ана Бешлић, београдском вајару је припала част да ове године буде добитник Октобарске награде Београда у области ликовног стваралаштва. Није то чекана награда, „јер се уметничко дело не ствара за награде“, али је ипак, дочекана са радошћу....

— ДВЕ ствари су ми важне код ове награде. Што сам је добила на предлог чланова УЛУС, својих колега и што ми је припала за изложбу у Културном центру Београда, за скулптуре које су једна врста заокружења мог последњег циклуса у коме ми је било важно да форму олободим сувишног. Размишљала сам уопште о портрету и суочила сам се са чињеницом да је у нашој скулптури направљено на хиљаде портрета али да памтимо само мали број. Памтимо она остварења која одражавају уметника кроз личност портретисаног. Определила сам се за портрет који носи моја скулптораска обележја али са знаком који карактерише одређену личност. У избегнутој реалности ипак сам постигла реалистичан портрет. Такав портрет је много теже радити.

■ Шта је за вас скулптура?

— СПОЈ емоција, размишљања и случајности, које, наравно, излазе из непрекидног рада, јер, скулптура и јесте упоран и дуготрајан рад. Цео наш рад је стваралачка игра, некада мукотрпна, чешће спасоносна, али уметнику неопходна.

☆ Припадате првој послератној генерацији наших ликовних уметника и када сада, са једном дистанцом погледате уназад, шта бисте рекли о себи као скулптору?

— Јако је субјективно рећи, шта ће иза нас остати као вредност за будућу генерације. Ипак, верујем из сваке своје фазе могла бих да издвојим неколико скулптура које, више вољим од осталих. И, како спремам своју ретроспек-

тиву, коју ћу напролеће отворити у Сомбору, можда ће та изложба бити једна врата селекције радова за будућност. На њој ћу приказати седамдесетак дела, са свешћу и жаљењем што многа, нарочито она из мојих младих дана, нијам сачувана само на фототографији. На почетку, ни сам могла да одливам ствари у бронзи или их радим у камену. Материјал је привилегија вајара у години нама.

■ Какав значај придајете изложбама?

— НЕ СПАДАМ у ред оних који тврде да раде само за себе. С времена на време морам да проверим пред јавношћу оно што радим. Желим да проверим да ли је могућа комуникација између гледалаца и моје скулптуре. Изложба је уметнику потребна да себе самог сагледа али и, да би свој имагинарни свет суочио са стварношћу.

М. ВЛАЈИЋ